

sedanjih odbornikov. Pride tudi gospod dr. J. Hohnjec iz Maribora, ki bo govoril o važnosti prosvetnega dela na deželi. Imamo že nad 300 članov. Naš cilj je, združiti v društvu vso odraslo mladino in ji na sestankih in s knjižnico nuditi potrebne izobrazbe in poštene zabave. Članarina je malenkostna, 6 Din za celo leto. Pridita oba s prijateljem.

Videm ob Savi. Po krajšem odmoru bo Kat. slovensko prosvetno društvo na Vidmu zopet nastopilo v javnosti s predstavo »Ribičeva hči«, ki jo bo proizvajalo v domači prosvetni

dvorani na Vidmu prihodnjo nedeljo dne 20. januarja, popoldne ob 15. uri. Kot posebnost bo to pot prvič nastopil v javnosti pevski odsek prosvetnega društva. Je to krepek moški zbor, ki šteje v svojem početku okrog 30 svežih moških moči. Pred predstavo in med predstavo bo proizvajal pod vodstvom g. kaplana, absolventa zagrebške glasbene akademije, najtežje komade naših narodnih pesmi. Predstava se ne bo ponavljala, zato vabimo vse prijatelje katoliške prosvete na sv. denje prihodnjo nedeljo!

Št. Peter pri Mariboru. V petek dne 11. t. m. je umrl 67letni Jernej Domitar, posestnik iz Stamberga ter je bil naslednji ponedeljek pokopan na župnijskem pokopališču na Gori. — Plačevalci zemljarine se opozarjajo, da rok za vložitev prijav za znižanje dopolnilnega davka zemljarine poteče s koncem januarja. Dopolnilni davek se zniža, če se davčni zavezanec havi izključno s poljedelstvom (kmetijstvom), da obdeluje posestvo sam ali s člani svoje rodbine in da rodbina takšnega zavezanca šteje več kot pet članov. Prijavo je vložiti na uradnem obrazcu, ki se dobi pri občinskem uradu. — Snega imamo dovolj ter je tako tudi mati zemlja, ki nas vse redi, dobila svojo odejo, da se odpočije in z njo tudi kmet, ki jo težko obdeluje.

Sv. Marjeta ob Pesnici. V torek dne 8. t. m. smo pri Sv. Marjeti spremljali k večnemu počitku 82letnega posestnika Ivana Čep iz Vukovja. Rajni je bil v Slovenskih goricah znan kot odličen predstavnik našega kmetkega in slovenskega gibanja v zadnjih desetletjih. Čep je celih 35 let županoval v lepi občini Vukovje in je bil izboren gospodar ne samo na svoji domačiji, ampak je tudi občini s skoro brezplačnim uradovanjem prihranil lepe tisočake. V starih časih je bil Čep navadno volilni mož, ko so se vršile volitve državnih in deželnih poslancev se ustmeno. Vedno je glasoval za slovenskega in katoliškega kandidata, dasiravno

so ga mariborski »purgarji« zaradi tega hudo prijemali. Ko se je ustanovila Slov. Kmeška Zveza in pozneje Slovenska Ljudska Stranka, je bil Čep za župnijo Sv. Marjeta eden glavnih njenih pobornikov. Čep se je udeleževal v Mariboru in okolici vseh narodnih pokretov ter ni manjkal na nobenem zborovanju, ki je bilo prirejeno za okrepitev slovenske, krščanske in kmetke misli. Čep je bil takorekoč samouk, vendar pa za kmetke razmere visoko inteligenten ter posebno nadarjen. Kar je Čep povedal, to je veljalo v domači župniji kot pravilo za naše može in mladeniče. Bil je tudi velik dobrotnik Cerkev ter je prvi prispeval večji znesek za nove zvonove. Več let je bil tudi predsednik krajevnega šolskega sveta in se je posebno izkazal kot velik prijatelj šole. V srečnem zakonu je živel nad 50 let ter je tudi vse otroke dobro preskrbel. »Slovenski gospodar« nad 50 let neprehoma zahaja v Čepovo hišo. V mladih letih je Čep tudi pridno dopisoval v ta list. Skoro celo življenje ni bil nikdar prav bolan, le zadnje mesece ga je bolezen hudo pritisnila na postelj. Umrl je na Kraljevo, sprevidel svetotajstvo. Omenjamo še, da je Čep dosegel radi svojega kremenitega značaja in plodnostnega delovanja v prid ljudstva visoko odlikovanje vladarjevo, red Svetega Save. Pogreb tega izrednega moža se je vršil dne 8. januarja v kljub sneženemu metežu ob zelo številni udeležbi pod vodstvom domačega župnika konz. svetnika Frangeža, ki mu je na grobu govoril kot možu-poštenjaku ganljivo slovo. Poslovil se je od njega tudi domači g. šolski upravitelj. Vauda ter marješki pevski zbor. Naj bo zvestemu slovenskemu in katoliškemu možu domača zemljica lahka!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. V naši župniji je bilo lani rojenih 77, umrlo je 48, poročenih je bilo 17 parov, 22.430 sv. obhajil. V 10 letih je bilo rojenih 757 otrok, umrlo pa je 597 ljudi, torej znaša desetletni prirastek 250 ljudi, kar priča, da je naša župnija zdrava in napredovanje ljudstva normalno. — Mohorjeva družba šteje pri nas 176 udov, smo torej na prvem mestu v dekaniji, isto velja glede naročnikov »Slovenskega gospodarja«, ki jih je bilo dostej 218. Naj bi ostalo tudi v bodoče tako, če tudi z veliko težavo zbiramo naročnino. — Zapadli sneg je ustavil lomljenje kamena za novo cesto, sedaj pa se bo pričela vožnja kamenja. Letos se bo treba potlakati blizu 3 km ceste, da bo proga Sv. Benedikt — Lomanoše gotova. Gradnja ceste se bo nadaljevala, da se bo zvezala po najkrajši progi z banovinsko cesto Sv. Lenart — Maribor. Za nadaljevanje obstoje trije načrti: prvi naravnost Sv. Benedikt — Sp. Zrjavce — Sv. Lenart, drugi Zanjak — Spodnja Zrjavce — Sv. Lenart in tretji Obrat — Sveta Trojica — Spodnji Potič. Kateri bo obveljal, bo odločila komisija. — V nedeljo dne 30. dec. je imela svoj občni zbor naša Sadjarska podružnica, ki je štela v starem letu 30 udov. Ob tej priliki je zanimivo predaval banski svetnik g. Vladimir Kureš o letošnji sadni trgovini, o združni organizaciji sadjarjev in o

tem je mož šel po svojih opravkih in ker se je utrudil, je sedel pod lipo, da si odpočije. In kmalu pride mimo županova hči in se prikloni, takoj za njo je šel neki trgovec, ki se je odkril, ko je prišel mimo. Nazadnje je še prišla žena občinskega sluga, ki se je tudi pripognila globoko. Možakar je vstal ter dejal s ponosom: »Vse eno je nekaj lepega biti častni občan, vse te spoštuje.« — V tem hipu se je ozrl ter videl na lopi pribito sveto razpelo.

Nov zob v 102. letu starosti.

V kraju Platra-Neam na Romunskem živi nek 102letni Turek, ki je kljub svoji dobi še čil

zelskem in mu je podarila sina Miška, ki je bil radi padca iz zibelke pohabljen ter slaboumen, in hčerko Veroniko. Krčmar Katič je bil premožen na posesti, je trgoval z živino in tudi njegova gostilna je bila obiskana dobro, ker je točil boljša štajerska vina.

Pri Katičevih je bil fant kakor Lapuhov Vinko dobrodošel v vsakem oziru. Kar je potrošil, je plačal pošteno in povrh je še prijel ob prostem času in za slučaj sile rad za vsako delo in pomagal, kakor bi spadal k družini. Da uslužnega korenjaka ni gonil nikdo na zimo izpod krova, je samoobsebi umljivo. Pri gospodarstvu, kakor je bilo Katičevo, je tudi v zimi dovolj posla.

Vinko je bil preskrbljen ter zaposlen skozi celo leto in to ga je še posebno odlikovalo pred vsemi ostalimi rakarji.

Da je bil zastavni štajerc Katičevim mnogo — veliko več nego navaden prihajač, je bila vzrok Hrvatova edinka — Veronika.

Je že tako na tem božjem in ljubem svetu, da fantje preveč zapeljivo zasledujejo dekleta s pogledi in da se medsebojna srečanja z očmi vnamejo v mladostno — ljubezen!

Vinko in Veronika sta se spočetka samo rada videla in sta le malo govorila. Samoposebi je prišlo, da se je rakar večkrat vračal z lova, nego je bilo potrebno in Veroniki je plesalo srcece, če je zagledala na dvorišču fanta, katerega je vzljubila, da ni znala kedaj.

Vinko ni razodeval Veroniki ljubezni v besedah in prisegah, obdelovale in zasajale so vrt njune mladostne ljubavi oči, ki tolikokrat dopovejo več in lepše nego vsi dolgovezni besedni romani.

Vinko in Veronika sta bila že koj po prvi presoji nepristranskega opazovalca par, kakor ga je dobili le po gredah podeželske telesne lepote in srčne nepokvarjenosti.

Ni duhtel samo Vinko po čedni postavi, zapeljivem pogledu in »kravžastih« laseh! Tudi Veronika je bila nalahno rdečih lic, zametno mehkega pogleda in po vzorcu vseh Gregorevčank vitko-visoke postave, da je ni nadkriljeval Vinko niti za pol palca.

Kaj bi kramal na dolgo ter široko z božnjaj kolikokrat do zadnjega kotička popisano in naslikano prvo ljubeznijo, ki je najlepša, dokler je znana le dve-

zati ranju škodljivcev. Razložil nam je tudi, kako naj oskrbujemo drevje in nam še v predavanju po pozni službi božji pojasnil razne načine cepljenja. Imel je veliko število hvaležnih poslušalcev. Dosedanji udje, ostanite zvesti in še novi pristopite!

Sv. Ana v Slov. goricah. (Neudauerjeva mama, so umrli!) Zjutraj ob petih je mirno z nasmehom na ustih vaspala Neudauerjeva mama, posestnica v Zicah, gospodinja ugledne in spoštovane hiše, ki je daleč na okoli bila znana kot gostoljubna in radodarna. Noben rečel ni šel praznih rok od njene hiše. Naša dobrodelna društva so imela v njej svojo podpornico. Ne vem, ali bi bil dograjen katoliški prosvetni dom, če bi ne bilo nje. Svojo družino je vzgojila v pristnem krščanskem duhu, ter so vsi krepki podporniki krščanskih ustanov. Sin Konrad kakor hči Terezija sta ugledna posestnika. Največje veselje pa je bil materi sin č. g. Matija Neudauer, župnik pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah. Očetu Mihaelu, kakor vsem omenjenim ter tudi sinu Francu in hčerki Kristini izrekamo naše sožalje!

Sv. Tomaž pri Ormožu. O novem letu nas je zapustil naš gospod kaplan Strnad, ki je osobito zadnji čas moral nositi vso težo dušnopastirskega dela. Šest let, šest mesecev in šest dni nas je v nemal za čast božjo, nas vzgajal v marijanskem duhu, zadnja leta v treh Marijinih družbah, naše otroke pa v Marijinem vrtcu. Z veliko požrtvornostjo je kljub vsemu svojem obsežnemu delu tudi vodil našo vrlo prosvetno organizacijo. S srčno zahvalo za Vaš trud združujemo željo, naj Vam Bog da na novem službenem mestu v Novicerkvi obilo sreče in blagoslova!

Ljutomer. Morda si že slišal, da se letos dne 18. majnika vrši izlet celega Ljutomerskega sreza v Beograd in na Oplenac, kjer počiva naš blagopokojni kralj, da se poklonimo njegovemu spominu. Posebni vlak bo vozil iz Ljutomer. Vožnja bo stala tja in nazaj 180 Din. Med potjo si ogledamo še Beograd in Zagreb. Morda greš z nami tudi Ti. Odloči se in se prijavi pri svoji občini. 400 nas mora biti, da dobimo svoj vlak. Do 1. marca morajo biti končane prijave. — Škofijstvo je izdalo odlok, da se od novega leta tudi poročne knjige vodijo v Cezanjevcih za tamošnji farni okoliš. Seve-

da se vrši tam tudi vpisovanje zaročencev. Najbrž bo cerkveno v kratkem ustanovljena v Cezanjevcih samostojna župnija. — Prve dneve v novem letu smo imeli kar po vrsti 5 mrličev. Zaporedoma so umrli trije moški, vsi 3 iz Stročje vasi. Med njimi je bil tudi Marko Sever, blaga katoliška duša. Blag jim spomin! — Ali si že pridobil enega novega naročnika za »Slovenskega gospodarja«? Še danes stopi k svojemu prijatelju, ki »Gospodarja« še nima in mu ga naroči, da bo imel vsak teden kaj novega v hiši. »Slovenski gospodar« bo stalno prinašal tudi novice iz domače župnije in okolice. — Ta teden se zopet otvori šolska kuhinja, ki bo revni deci nudila vsaki dan topel obed. Lansko leto je dobivalo okoli 200 otrok vsaki dan topel obed v šolski kuhinji. Skupno se je izdalo lansko leto nad 10.000 obedov za deco obeh ljutomerskih osnovnih šol.

Naročajte naše liste, ki jih tiska Tiskarna sv. Cirila:

»Slovenski gospodar«
»Naš dom«
»Nedelja«
»Glasnik presvetega Srca Jezusovega«
»Rafael«.

Grabrovnik pri Strigovi. Nad vse vesel je bil za družino Kutnjakovo v Grabrovniku dan 27. decembra t. l., ko je njihov dobri oče obhajal 80letni jubilej svojega življenja. Kutnjak Martin se je rodil leta 1854 v Razkrižju od kmečkih staršev. Svojo mladeniško dobo je preživel tiho in mirno, največ v branju katoliških časopisov in knjig, posebno Mohorjevih. Kot tak je dobil službo cerkovnika v Razkrižju (danes Salezijanski dom), ki jo je zvesto opravljal celih 39 let. Med tem ga je večkrat obiskala njegova bodilka trpljenja, ker mu je kot očetu 15 otrok umrlo 8 otrok, in je tudi moral gledati smrt svoje prve žene, s katero je v lepi slogi in miru preživel 23 let. Toda kljub trpljenju in žalosti ni bilo iz njegovih ust slišati godrnjanja, marveč je vdan v voljo božjo vse z največjo potrpežljivostjo prenašal. Preselil se je na svoj novi dom v Grabrovnik, kjer se danes s svojo drugo ženo in otroki živi v najlepši slogi in miru. Bil je in je še danes vnet katoli-

čan, zgleden družinski oče in napreden gospodar. Bil je dolgoleten sotrudnik in dopisnik bivših »Medjimurskih Novin«, v katerih je s svojimi članki poučeval in zabaval čitatelje. Sicer je bil vedno slabega zdravja. Bila je zares veselo, ko smo ga videli kot 80letnika sedeti in se veselega obraza smejati v družbi domačega gospoda župnika, sester, edinega brata, dobre žene, otrok, vnukov ter ostalih sorodnikov in najboljših prijateljev. S prelepiimi besedami in željami so jubilaru nazdravili domači gospod župnik Jurij Horvatovič, ter mu želeli obhajati še 90letnico. Našemu jubilaru ki je čez 60 let naročnik »Slovenskega gospodarja« čestitamo ter mu želimo, naj ga dobri Bog zadovoljnega in veselega ohrani še mnoga in mnoga leta.

Zbelovo pri Ločah. Iz našega kraja, ki je v srednjem veku strahoval po svoji »krvavi rihiti« velik del sedajnega Spodnjega Štajerja, se se redko ogalsmo. Zadnja holecen, »gospodarska griza« je nas hudo prijel. Okoli polstoletja obstoječa tovarna za upognjeno pohištvo je ustavila svoj obrat, okoli 200 domačih delavcev je zgubilo svoj kruh. Obenem je prizadet tudi kmet, ki ne dobi danes za svoj les tega, kar je prejemal prej, ako je na jesen delal drve, lepe bukove hlode pa odbral za tovarno, ki mu je primerno plačala ta les, da je vsaj imel za davek in druge potrebščine. Hudo, zelo hudo se nam pozna ta izpadek. — Vkljub vsem neprilikam pa vendar ne počivamo. Ze pred leti smo ustanovili prostovoljno gasilno društvo, si nabavili ročno brizgalno in cevi, vendar ta brizgalna še vedno nima svojega pravega bivališča. Prostor za stavbo gasilnega doma smo si že izprosili, dobri sosedi so tudi pripravljene, da nam kolikor toliko pomagajo s potrebnim gradivom, toda to ni vse. Sklenili smo torej dobrodelno loterijo, katere žrebanje se vrši v nedeljo dne 20. svečana ob treh popoldne v lokalih g. Ivana Salamona. Za 5 Din bo srečnik med ostalimi 100 manjšimi dobitki lahko prejel: popolno spalnico, moško kolo, 200 kg težko telico, vrečo moke itd. Društvo, ki je v kratki dobi svojega obstoja že v nekaterih slučajih uspešno reševalo premoženje bližnjega, prosi uljudno, da se tega žrebanja po nakupu še preostalih srečk prebivalstvo čim obsežneje udeleži.

ma. Daljše prikrivanje prve ljubezni je nekaj nemogočega in tako je bilo tudi pri Vinku in Veroniki.

Materinemu očesu prikrije otrok s težka nekaj celega človeka prešinjajočega kakor je — ljubezen.

Mati Katička so koj uganili, da je opaziti na Veroniki po Vinkovem prihodu nekaj, kar ji je bilo poprej tuje. In te tuje pojave na hčerki je zaupala ob priliki dobra majka sicer bolj strogemu očetu, ki pa je bil koj s prvo izjavo resnega mnenja: »Bi ne bilo naopak. Fant je priden, delaven, pošten, štedljiv in enkrat bo najbrž očetov grunt njegov. Dokler je pa samo rakar in ne posestnik, ne dovolim poroke in ne trpim ljubimkanja za vogli. Tako bo, če bosta pametna, sicer poženem Štajerca od hiše in deklini bom že posvetil, kaj in koliko velja očetova volja!«

Po teh resnih očetovih besedah je znala mati, koliko je bila ura in da mož ne pozna šale. Sklenila je, da spregovori ob prvi priložnosti z Veroniko in ona naj nagovori Vinka, da bosta za bodoče previdna, da se velmožni gazda ne bo razsrdil do skrajnosti.

Materine besede so hčerko sicer presenetile, obenem je pa bila Bogu hvaležna, da je prišla vsekakor

kočljiva ljubezenska zadeva roditeljema brez posebnih težkoč do ušes.

Vinko je bil koj podučen o položaju. Zamislil se je na dolgo ter je nato ostavil Katičev dom z zadržilom Veroniki, da bo poprej posestnik, nego bo zamenjal z umirajočim očetom na Sromljah luč s ključem do rojstnega doma.

Bila je tedaj na prodaj med Bizeljskem in Staro vasjo Lipšinetova domačija. Prav čedna hiša z gospodarskimi pritliklinami, posestvom in vinogradom.

Kar celega doma ne kupi preudaren človek, kakor bi se useknil. Treba pač imanje pregledati in oreračunati, če odgovarja ceni in ako jo zmore kupec v gotovem času.

Tudi Vinko ni kupil Lipšinetovega doma, kakor bi pihnil. Rabil je za sklep kupčije par dni. Pred starega Katiča je hotel stopiti kot pravomočen gruntar in izpolniti do pičice njegove pogoje za »lenitev zakona z Veroniko. Me- pogajani se je udil stalno na Bizeljskem in se mu niti sanjalo ni, ke'o se mu hoče usiliti v vrt sreče.

(Dalje sledi.)

in čvrst možakar. Turek je izgubil svoj zadnji zob, ko mu je bilo 30 let. Zdaj pa se je dogodil čudež: v 102. letu življenja mu je zrastle nov zob. Ta pojav je zbudil veliko začudenje v zdravniških krogih, ki sedaj preiskujejo tega čudnega starca ter proučujejo vzroke nastanka nove tvorbe.

Čudne reči se gode.

Prof. Integral stopa zamišljeno po cesti. Na levi nogi ima rjav čevelj, na desni pa črn. »Za Boga, kaj pa to pomeni«, ga ustavi tovariš. — »Ali pa veste, kaj je na tem še najzanimivejše? Da imam doma še en tak čuden par.«

Škumarje. Dne 11. t. m. je umrl tukaj, zadet od kapi, posestnik Anton Kovše, po domače: Vodovnik. Zapustil je ženo in petero odraslih otrok. Bil je zelo marljiv in skrben gospodar, toda sedanja gospodarska kriza tudi njemu ni prizanašala, smrt pa ga je rešila vseh morebitnih gospodarskih hskrb. Naj počiva v miru! Težko prizadeti družini naše priščno sožalje!

Savinjska dolina. Ko stopamo v novo leto, si voščimo vseppek, da bi bilo srečnejše in veselejše od starega, da bi živeli v slogi in miru. Ko gledamo nazaj v preteklo leto, vidimo, da ni bilo baš rožnato. Kljub temu, da so se izdajali ukrepi, ki bi olajšali težavno stanje našega kmeta, kljub temu, da se je že mnogo govorilo in pisalo o izboljšanju, je kakor v posmeh vsemu temu gospodarska slika našega kmeta še naraščala. Hmelj, ki je skoraj edini in glavni vir dohodkov tukajšnjega prebivalstva, je v ceni strahovito padel. Vrhu tega pa je bila količina pridelka za polovico manjša, kakor v normalnih letih. Mnogo škoda je naredila toča dne 30. maja, ki je divjala po Paški vasi, nekaterih delih braslovške farske ter po Gomilskem. V teh krajih je bil popolnoma uničen hmelj, sadje ter vinogradi in zlasti v Paški vasi. Mnogo srečnejša je bila v tem oziru izrazito sadjarska pokrajina St. Andraž. Tukaj ni udarila ta šiba božja ter je sadno drevje krasno obrodivo. Dasi cena sadju ni bila takšna, kakor bi bilo želeto, so vendar mnogi iztržili lepe denarje, tako da ti posestniki vsaj malo lažje dihaajo. Vinogradi so se pa kakor drugod tudi tukaj slabo izkazali. V ostalem pa je lansko leto mirno poteklo. — Kakor smo ališali, so se na Stefanovo Šentandražani v neki tamkajšnji gostilni skavali in so morali dva o polnoči celo k zdravniku pehtati. Povod za pretep je dala štiripersna deteljica, ki je znana po svojih nasilnih manirah daleč naokrog. Pričakovali bi od takih ljudi, ki so trkali hlače po šolskih klopih, malo več srčne kulture. Dobro bi bilo, da bi se pristojna oblast za take ljudi malo bolj pozanimala ter jim etopila na prste!

Pameča. O ljudskem gibanju velja to: Napredovali smo za 5 duš. Z veseljem moramo zabeležiti, da bratovščina jeruzalemskega osla pri nas nima podružnice. Na cerkvenih vratih višji opomin, ki naj bi veljal za vse. — Naši dijetantje že pripravljajo »Verigov«.

Iz dvornega pevca — menih.

Na jugovzhodni strani mesta Solun je polotok Kalcidike, ki v treh delih sega v morje. Najbolj vzhodni del se imenuje sv. Gora. Ta del je okrog 50 km dolg, od 5 do 10 km širok in se polagoma vzdiguje proti jugu, kjer se ob morju vzdigne do 1935 m. Na tej sv. Gori je še dandanes država pravoslavskih menihov. Tukaj je 20 velikih samostanov, 11 skitov, to je samostanov v pustinji, in okrog 800 celic za puščavnike. Včasih je bilo tukaj okrog 50.000 menihov, pred sto leti jih je bilo še 10.000, dandanes je padlo število na nekaj tisoč. Do leta 1313 so bili menihi združeni s katoliško Cerkvijo.

Na sv. Gori je živel tudi menih Ivan Kukuzel. Zanimiv je tek njegovega življenja, katerega hočem kratko tu opisati. Rojen je bil v 12. stoletju v Draču v Albaniji. V mladosti je prišel kot sirota v dvorno šolo v Carigradu. Ker je bil krasen mladenič ter je imel zelo ne-

žen glas in odlične zmožnosti, je vzbudil nase pozornost cesarja Aleksija Komnena in njegovega dvora. V učenju je nadkrilil vse svoje šolske tovariše in postal je glasoviti dvorni pevec. Mladega Ivana so obsipali s častmi, oboževali so ga radi njegovega angelskega petja in skromnosti. A njegovo srce je navdajala neka tajna otožnost, katere ni mogel pregnati ves lesk in čar dvornega življenja. Trpel je sredi vsega sijaja in laskanja, ker ni imel osebe, kateri bi mogel zaupati svoja srčna čutila. Njegova otožnost se je še pomnožila, ko je izvedel, da ga cesar hoče prisiliti, da bi vzel v zakon neko dvorno gospodično. Misel, da bi radi časnih vžitkov mogel izgubiti mir svojega srca, je plašila Ivana, da je sklenil bežati iz glavnega mesta in se skriti v kaki daljni puščavi.

V istem času, ko je Ivan gojil take misli v svojem srcu, je prišel v Carigrad neki opat s sv. Gore po svojih opravkih. Ivan ga je slučajno videl in velika radost je prevzela njegovo srce. Potožil mu je svoje težave in odkril mu svoje namere. Opat ga je poslušal, odobril je njegove načrte in ga je blagoslovil. Ivan je kmalu nato ob ugodni priliki skrivaj zbežal iz mesta ter je šel v romarski obleki na sv. Goro, kjer se je javil pri samostanskem vratarju. Na vratarjevo vprašanje, kdo da je, odkod in kaj želi, je odgovoril Ivan, da je človek prostega stanu, pastir in da želi postati menih. Ni se torej hotel izdati, da je dvorni pevec iz Carigrada. Mlad si še, je pristavil vratar. Blagor mu, kdor v mladosti vzame na-se jarem Gospodov, je skromno odgovoril Ivan ter je prosil, da bi o tem obvestil opata. Vrtar je naznanil opatu in menihom, da je prišel neznan mladenič, ki želi postati menih in samostanski pastir. Ti so bili vzradoščeni, ker so ravno rabili novega pastirja. Sprejeli so torej Ivana, posvetili so ga v meniha in so mu naročili, da naj na gorskih pašnikih pase samostansko čredo. Ivan je s silnim veseljem sprejel službo, poglobil se je s svojo čredo v globino svetogorskih pustinj — tam je bil kraj za premišljevanje in molitev.

Ko je cesar izvedel, da je pobegnil njegov ljubljeneec, je bil zelo ogorčen. Poslal je v nekatere oddaljene kraje svoje sele, da bi ga poiskali. Seli so bili tudi na sv. Gori v samostanu sv. Atanazija, a ničesar niso izvedeli o pevcu Ivanu.

Ivanu so pa med tem mirno tekli dnevi, tedni in meseci veselja v samotnem gorskem življenju. Pasel je in pel pri svojih ovčicah. Enkrat je gnil svojo čredo visoko v gore, mislil je, da tu ni nobene žive duše. Začel je peti svoje prelepe pesmi, njegov angelski glas je daleč odmeval in zamiral na solnčnih visočinah atoških gor. Dolgo je pel, a ni znal, da ga je v bližnjem skalovju poslušal puščavnik. Pastirjev glas je pretresal njegovo srce in ga je ganil do solz. Dokler je pel, puščavnik ni obrnil od njega svojih oči. In čudom se je čudil, da so celo ovce in koze zadržavale sapo in gledale Ivana, ko so slišale njegovo rajsko petje. Celó obstopile so ga, stale so pred nji min ga gledale s svo-

jimi očmi, ker so bile očarane vsled angelskega petja.

Puščavnik se je skrivaj odpravil v samostan in je obvestil redovnike o lepem in ganljivem petju njihovega pastirja. Opat je pozval Ivana k sebi, da pove, kdo je in kje se je naučil tako lepo peti. Ivan je priznal, da je bivši dvorni pevec iz Carigrada, ki je pobegnil od tam ter je prišel kot romar na sv. Goro. Prosil je, da bi smel še dalje ostati v samostanu in da bi še obdržal svojo službo. Opat mu je začasno vse dovolil, a odpravil se je v Carigrad po navodila k cesarju.

V Carigradu je opat naznanil cesarju, da je prišel na sv. Goro mlad romar, o katerem se je pozneje izkazalo, da je bivši dvorni pevec Ivan. Poprosil je cesarja, da mu odpusti, ker je slavnega pevca nevede sprejel ter ga je posvetil v meniha.

Cesar je odgovoril: Žal mi je za tako izvrstnega pevca, žal mi je za mojega ljubljeneega Ivana. A če je postal menih, se ne da nič spremeniti. Prvo je, da človek reši svojo dušo; naročite mu, da moli za mene in za mojo državo.

Ivan je zdaj brez skrbi, srečno in mirno živel na višinah sv. Gore. Napravil si je puščavniško celico z malo cerkvičico, kjer je šest dni v tednu samotno živel v premišljevanju nebeških resnic, ob nedeljah in praznikih pa je hodil v samostan, kjer je še dalje prelepo pel v zboru samostanskih pevcev. Umrl je svetniške smrti in je pokopan v cerkvičici, katero je sa msezidal. Njegova podoba se še dandanes hrani v samostanu sv. Atanazija.*

Tako se glasi zgodba o Ivanu Kukuzelu. Na njem vidimo, kaj zmore človek močne volje. Carigrad je bilo takrat razuzdano, vživanju in pohoti udano mesto; cesarski dvor ni bil nič boljši. In slavljeni pevec Ivan je živel na tem dvoru. Kljub vsem vabam, kljub vsem zanjkam, kljub temu, da se mu je radi njegovega angelskega glasu na dvoru vse laskalo in ga oboževalo, je ostal čist in nepokvarjen. Njegova volja je bila silna in hodil je po poti resnice, ne meče se za desno in levo.

Srečen je človek s silno in močno voljo. Znano je, da je mlad francoski častnik hodil po sobi sem ter tje in je govoril: »Postati hočem slavni general in francoski maršal.« In res je postal velik general in je umrl kot francoski maršal, ker je bil moč odločne volje. Ljudi take volje potrebujemo. Mladenč slovenski, skušaj biti tudi ti take močne volje! Tvoje geslo bodi: Dobro hočem, slabo zametujem. Neki pisatelj pravi: Smo to, kar hočemo biti, ker moč naše volje je tako silna, da moremo vse doseči, kar v resnici želimo. Skušajmo pridobiti si tako odločno voljo! Mladenč, v tej volji izpolnuj svoje dolžnosti, ki ti jih nalagajo večne postave in postal boš človek, ki boš delal Bogu v čast, človeštvu v prid in sebi v srečo!

Al. Kokelj.

* Pisma o svjatoj gore atonskoj str. 159 itd.

Širite „Slov. gospodarja!“